

посѣятъ въ сърдцата на своитѣ ученици — опълченци онѣзи начала, които сж необходими за единъ добръ нравствененъ, дисциплиниранъ и самоотвърженъ войникъ. Колкото се отнася до долнитѣ чинове, азъ ще кажа положително, че повечето отъ тѣхъ никакъ не отговаряха на своето назначение. Тѣ, както и офицеритѣ, бѣха отъ разни части. Освѣнъ това, повечето, отъ тѣхъ бѣха отъ запаса на армията и сами имаха нужда отъ учители, а камо ли да бждѣтъ учители. Но най главното, между тѣхъ имаше мнозина съ червени носове — барометръ, който показваше голѣмото количество измѣренъ отъ тѣхъ спиртъ; впрочемъ, друго яче неможеше и да бжде: кой командиръ на частъта би си далъ най добрия ун.-офицеръ, а за себе си оставилъ посрѣдственнитѣ! Менъ лично ми сж извѣстни още отъ 1872 год. двоица ун.-офицери отъ баталиона, въ който азъ служахъ, които, както се казва, въ недѣлята седемъ деня биваха „подгулявши“ и тѣзи ун.-офицери сега бѣха въ опълчението и просвѣщаваха „Българцитѣ“! Съвсѣмъ друга щѣше да бжде работата, ако се назначаха въ опълчението, както офицеритѣ, тѣй сжщо и кадровитѣ долни чинове отъ частитѣ, разположени въ южнитѣ губернии, въ които части имаше много офицери и ун.-офицери — Българи — отъ колониститѣ, които безъ съмнѣние имаха по опрѣдѣлено понятие за Българитѣ.

До каква степенъ нѣкои отъ офицеритѣ имаха смжтно понятие за България, служи за доказателство слѣдующето обстоятелство. Когато въ 1876 год. ний Българитѣ се приготвявахме да тръгнемъ за Сърбия, моя баталионенъ командиръ Майоръ П., наскоро дошелъ отъ сѣверъ, ми зададе между другитѣ и слѣдующий въпросъ.

— Кажете, моля ви, кой е вашия Български Князь и много ли войска имате? — А когато азъ му расправихъ за положението на България, той възкликна. — А, а значи, вий, Българитѣ, съвсѣмъ сте поробени?!!

Въ началото на Май мѣсецъ съ приказъ по дружината се объяви че, до второ распорезждане, винов-